

היא עברה דרך מיטת המפיק - ולא קיבלה את התפקיד

דמיון אלה מנפחים את שאפתנותן של אימהות ובנות גם יחד. הם מעודדים נערות ישראליות לעזוב את בתיהן וללכת אחר הוית'ליבן. נערות אלו, בתגוען אל מחוץ חפצן, מגלות כי נפלו באותה מלכודת אכזרית, ממנה אין דרך חזרה.

ברגע בו מציגה נערה ישראלית את כפריה על אדמת אמריקה, היא נמצאת תחת קשיים מקשיים שונים. ה"קרוכים" האמריקאיים, אשר כמותם יש לכל מישהי פחה ישראלית המכבדת את עצמה, אינם מוכנים לארחה בביתם יותר מאשר לפרק'זמן מוגבל, מסיבות שונות. ה"ישראלים הצופים, גסיריחו ומנצלים", טוענים אלה 450 הדולרים שמתירה ממשלת ישראל להוציא מתחומי המדינה, אגולים במהירות. המלון המצחין ביותר בניו יורק עולה 10 דולר ליום. ההבר' החיד' שיוכל להציל נערה כזו, הוא הכרטיס הירוק, אשר יאפשר לה להרוויח מעט כסף.

הכרטיס הירוק

את הכרטיס הירוק ניתן להשיג בשתי דרכים: האחת: להיגש לארחה אמריקני, וזהו הדרך החוקית; האחרת: לפנות לעור'דין ש"יסדר" את העניין עם שילטונות ההגירה. בניו יורק קיימים מספר עור'דין המתמחים בתחום זה ומוציאים את פרנסתם בכבוד מלקו'ת הות' ישראלים. כל ישראלי בניו יורק יוכל למסור לך רשימה של שמותיהם של עור'דין אלה. אולם, השכר המינימאלי שדורש עור'דין כזה הוא 900 דולר. וגם אחרי התשלום, עליך להמתין לפחות 6 חודשים עד שתקבל לידך את הכרטיס הירוק.

הבעיות בהן נתקלות מרבית הנערות הישראליות המגיי'עות לראשונה בניו יורק, הן שתיים: הראשית, מגי'י שיגו את 900 הדולר הנחוצים? מאחר שאינן רשאיות לעבוד, אין זה כסף שיוכלו להרוויח ביושר. וזהו בעיני דחוקת, ועליהן להשיג את הכסף במהירות גדולה ככל האפשר, כיוון שהאשרה שקיבלו מגבילה, בדרך-כלל, את משך שהותן בארצה.

לאחר שפתרו בעייה זו — בדרך-כלל באמצעים בלתי מוסריים ובלתי-חוקיים — עומדת בפניהן הבעייה השנייה: כיצד תתפרנסנה משך 68 החודשים להם נוקק עור'דין הדין שלהן לשם, אירגון הכרטיס הירוק? לשם השגת הכסף לשכר עור'דין, ובמהירות, פור'נות רבות מהן אל הזנות. אחדות משוטטות ברחובות, אחרות מחפשות "לקוחות" בכארים, בלילות. רובן ככולן, לכד ממקרים בודדים, מידרדרות במיד' רון הסרת-חתימת.

כבוד-עצמי יוק

בליבה של ברודווי — סמוך לכיכר "טיימס" — שוכנת המיסעדה קטנה בשם מעדני דיונג'ו, המשמשת כמקום-כינוס לישראלים. המקום מוצנע בינות לאלפי שילי-סיניאון, תיאטרואות ומרעדוני-לילה, חנויות ותנועת מכר' ניות סואנת — בין החחובות ה-47 ה-48. מעל לפיתחת של המיסעדה מתנוסס באותיות גדולות השלט: פלאפל. ביצתי ממש, ישראלי העובד במיסעדה זו, לומר לי מה דעתו על נערות ישראליות בניו יורק, "חלאת אדם!" היתה תשובתו המיידית. "מרבית הנערות הישראליות באות בתקווה ללכת בעל אמריקאי עשיר", אמר. "אבל כשהן מגיעות הנה, הן מגלות שזה לא כליכך קל. חבינתיים, עד שהן מגלות זאת — יש להן בעיות. לכן הן גורמות בעיות גם לכל אלה שמסביבן. הן זקוקות לכסף, הן מוצאות אותו בכל מקום אפשרי — בקיבוץ נדבות, ב"הלוואות", ואפילו בגניבות.

אין בעולם מקום אכזרי כמו העיר ניו יורק. החיים בעיר הזו מסוגלים למוטט את החזקים באנשים, ועלי' אחת-כמה-הוכמה את החלשים בהם. כך מידרדרות נערות אלו במהירות רבה. אחדות מהן פונות אל הסמים או הופכות לפרוצות. כמעט שלא תמצאי כאן נערה יש' ראלית אחת שהצליחה לשמור על כבודה-העצמי ועל טאוה-העצמית."

משה דיבר בקול קר, נטול-רגשות, ודבריו היו כאבנים סבדות. "את מכירה את גלי'?" שאל אותי. "היא היתה ספרית ידועה בתל-אביב, חחתיכה אמיתית. כשבאה לניו יורק, התגוררה אצל ידידים שונים — פה ושם. כולם השליכו אותה החוצה בסוף! היא גנבה כל דבר שעליו הצליחה לשים יד. אחרי שעזבה את בתי ידידיה, היו מקבלים חשבונות-טלפון שהגיעו לאלפי דולרים! היא

היא היתה יפהפיה זוהרת בארץ - ומחבלה בניו יורק ללא תוחלת

נהגה לטלפן משם לתל-אביב. שתדעי לך, בחורות יש' ראליות יודעות רק לנצל אחרים!"

ניו יורק מלאה בחורות נאות ומוצלחות, שנאספו לכאן מכל פינות אירופה ואמריקה, המשיך משה. "נערות שוודיות, גרמניות, צרפתיות — והחחרות היא עצמה. הבחורה הישראלית מגלה מהר מאוד שלא קל ללכוד בעל, אפילו עני — שלא לדבר כבר על בעל עשיר. יותד מכך: היא מתקשה אפילו למצוא מישהו שיוד' מין אותה לצאת, בעוד שבישראל בכלל לא היתה לה בעייה כזו. אפילו הבחורות היפות ביותר מוצאות את עצמן יושבות בבית אחר ערב, בהמתנה לצלצול-הטלפון.

זבניות ופועלות

כלומר, אם יש להן בכלל בית — וזה, רק בתנאי שהן מתגוררות אצל קרובי-מישפחה או ידידים, או שהצליחו להשיג את הכרטיס הירוק, הכרטיס הזה מעניק להן זכות-ישיבה באמריקה, ואת האפשרות לעבוד ולהרו'יח כסף, וכשהן כבר משיגות את הכרטיס הירוק — וזה דבר קשה מאוד כשלעצמו — הן הופכות בדרך-כלל למורות-לעביבות בבתי-הספר היהודיים המקומיים, לספר'י במכוני-יופי, לפועלות בבתי-החרשת ליהלומים, או

מירה וינגרטן

מגלה

את סיפוריהן של שלוש בנות ישראליות שהן אופייניות לאלפים

לזבניות בתנויות יהודיות עלובות. חנויות הכל-בו הגדור' לות של ניו יורק אינן להוטות ביותר להעסיק ישראליות. שאלתי את משה אם הוא עצמו יוצא עם נערות ישראליות.

"חס-וחלילה — לא!" קרא, ופניו אדמו מכעס. "הן מביאות רק צרות!"

"ומדוע אינך חוזר לישראל?" שאלתי.

"לשם מה?" השיב בשאלה. "כאן יש לי קדילאק! בישראל לא הייתי מגיע לקדילאק בחיים! במילחמת יום-הכיפורים נסעתי ארצה, המיסעדה היתה ריקה אז ממילא, כי כל הישראלים נסעו להילחם. אבל אחרי שהמילחמה הסתיימה, כל החבורה חזרה הנה, עכשיו המיסעדה שוב מלאה, תודה לאל!"

ברגע זה נכנסו למיסעדה שתי נערות נאות. משה הצביע עליהן בידו, "אלו הן יעל ורחל", אמר. "רחל היא דיילת אל-יעל לשעבר, שהצליחה להחיישב בניו יורק ולהשיג את הכרטיס הירוק. כרגע היא עובדת בסוכנות-נטיעות. ויעל היא מורה."

משה קם על רגליו, וניגש אל מאחרי הדלפק, לשרת את לקוחותיו החדשות. רחל נטלה את הכרטיך שלה ויצאה את המיסעדה, ואילו יעל התיישבה לצדי. עיניה הסגור' לות היפות לא הסגירו כלל את 30 שנותיה, וניכר בה

היא היתה דיילת פופולרית - ועכשיו היא ממת'נה בודדה לטלפון

שהיתה פעם יפהפיה. היא סירבה לגלות לי פרטים אישיים על עצמה.

"אני דווקא מרוצה כאן", אמרה בקול מהוסס. "אבל כמו כל הבחורות הישראליות האחרות — גם אני רוצה לחזור לישראל. כולנו רוצות לחזור! החברה שלי, רחל, גם היא רוצה."
"ספרי לי על רחל", ביקשתי.

בידיות נוראה

"כהיא היתה דיילת אל-יעל וגרה בתל-אביב. היא היתה צעירה ויפה ופופולרית מאוד. היא באה הנה עם חלום גדול — למצוא את נסיך-החלומות העשיר שלה. ואז נתגלתה לה לפתע המציאות הכאובה, וניפצה את חלומה. הסתבר לה שבניו יורק קשה הרבה יותר למצוא גברים מאשר בישראל. משך שנים אחדות היא המשיכה לקוות, אבל אחר-כך החלה מרגישה שחלומה נישמט מידיה. או בא תור הבדידות הנוראה, והיקיצה מן האשליות."

עיניה של יעל בהו בחלל האוויר, כאילו סיפרה את סיפורה-שלה.

יעל נאנחה. "הבדידות בעיר גדולה כמו ניו יורק גדולה יותר מכל בדידות שניתן להעלות על הדעת", אמרה בעצב. "היא תופסת אותך כמו בצבת. אינך יכולה לטלפן אל משפחתך, או לרוץ אליה. כשאת רוצה לבקר ידידים, עלייך להודיע להם על כך שבוע מראש. אינך מכירה אפילו את שכנייך, אם את מועדת ברחוב ונופלת, אף אחד לא יעזור לך. אפילו אם ישדדו או יתקפו אותך — לאף אחד לא יהיה איכפת!"

"זהו מצבה של רחל היום. מדי-ערב היא חוזרת אל דירתה הריקה, וכל מה שנוותר לה לעשות הוא לשבת ליד הטלפון ולהמתין שיצלצל. לפעמים מצלצל אליה בחור ומזמין אותה לארוחה-ערב. במקרים כאלה היא מבלה כמה שעות של שיחה חטופה, המשיכות לשעה קלה את המציאות הקודרת.

"ואבל עם בוא הבוקר היא פוקחת את עיניה, נזכרת היכן היא, והשיעיה שנכשלה שוב מגבירה את כאבה ביותר-שאת."

לישון ברחוב

בעיה של המיסעדה הקטנה הוא גפתי נוריאלי, הקורא לעצמו, מסיבות-יוקרה שונות, בשם נאט. "ישראלים רבים באים אל המיסעדה כשהם רעבים", סיפר לי בקול שהתרגשות ניכרת בו בבירור. "אבל אני מגרש אותם. אינני רוצה טיפוסים מהמאפיה במיסעדה שלי! אין להם פרוטה! על הנשמה... לא פעם קרה שבחורים או בחורות ישראלים באו הביקשו לאכול עלי-חשבון. אבל אני עוד לא ראיתי מהם אפילו גרוש אחד. לכן הפסקתי את זה! בחורות ישראליות היו באות, ומנסות ללוות דולר מלקוח זה או אחר, מאנשים שלא ראו מימיהן! אני השלכתי אותן חזרה לרחוב!"

"הישראלים חושבים שהם יבואו לאמריקה ויקטפו את הדולרים מהעצים! אבל הם מגלים שהמציאות שונה לח' לזוין. כאן צריך לעבוד כמו חמור אם רוצים להגיע למשהו!"

"כאן, באמריקה, הכל הרבה יותר קשה! אני עובד 24 שעות ביממה — כל השנים האלה, מאז שבאתי הנה, עוד לא הקה לי אפילו רגע אחד של חופש. מה הישראלים חושבים לעצמם? שאמריקה זה מה שהם רואים בסרטים של הוליווד?"

"את צריכה לראות אותם באים למיסעדה שלי, מבק' שים רק שאתן להם לישון על הריצפה! הרבה פעמים קורה שאני מרחם עליהם, בעיקר על הבחורות. אין להם כסף, אין להם מקום לשבור את הלילה, זרקו אותם כבר ממאה מקומות."

"הם באים למעדני דיונג'ו לבושים סחבות, כחולים מקור, עם קיבת ריקה, ואין להם לאן ללכת. איך אני יכול לסרב להם?"

"חיורי לישראל, הביתה!" אמר לי גפתי, "וספרי לידידייך וידידותייך שאמריקה רחוקה מאוד ממה שהם חושבים."

"אני מכיר יותר מדי בחורות ישראליות שבאו הנה בתקווה לסבוש את אמריקה — אבל אמריקה ניצחה את כולן!"